

Като са ползува и отъ гръцките индекси, които изчисляватъ по-главните неканонически книги извънъ Библията и новиятъ Заветъ, статията приво­ди послѣ това други указания, които очевидно сж основани на „наличниятъ сжставъ изъ славянската лжжовна литература.“ Времето, въ което са е сж­ставила тая статия, е неизвѣстно. Ние видиме, че слѣдъ време тя (баремъ въ руските списки) мно­го пжти са е допжляла и измѣняла, но нѣма сж­мвѣние, че пжрвоначално е имала южно-славян­ско, а именно бжлгарско происхождение. Най-ста­риятъ славянски текстъ са намира въ старо-сла­вянскиятъ Номоканонъ отъ 14-иятъ вѣкъ, въ който авторството на множество лжжовни книги е при­писано на бжлгарскиятъ попъ Еремия⁹⁾.

И така, индексътъ е сжхранилъ за насъ цѣло сжбрание указания на лжжовната литература, коя­то представлява, както ние забѣлжжихме вече, о­позиция изъ народно-поетическите вкусове и стрѣ­млѣния противъ сухиятъ догматизмъ на официал­ните книги. Множество отъ тие памѣтници, ко­ито са спомѣнувать въ индексътъ, не ни сж още извѣстни, а други сж найдени само неодавна. Ние ще да са запреме на нѣкои отъ тѣхъ, за да опознаеме читателътъ съ направлението на народната фантазия и заедно съ това да покажеме, какво и-

⁹⁾ Тексти изъ тоя индексъ и за тѣхната история глѣдъ въ „Лѣтописи занятіи Археограф. комисіи“ за 1861 г., стр. 1—55; така сжщо „Обясненія къ памятникамъ древней, русской литературы,“ въ „Русское Слово“, 1862 г. За исто­чниците на самата „отрѣченна“ литература глѣдай на ѣповече книгата на Фабриція: „Codex Apoc. Vet. Test. и Codex Pseudepigraphus Novi Test, и сборникътъ на аб­бата Мивя (Migne): „Dictionnaire des Apocryphes, 2 vol. 4°, Paris 1856—58; така сжщо Thilo, „Codex Apocryphus Novi Testamenti“, Лайпцигъ 1832.